

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Opat Puluh Hiji

Jeff Pippenger

2026-02-05

Nomor Opat Puluh Hiji

Leviticus dua puluh tilu nembongkeun pesta-pesta usum semi jeung usum gugur, sarta perlambangan tina pesta-pesta éta pohara jero sacara ilahi dina strukturna, jeung dina kasaluyuan anu sampurna antara struktur awal jeung struktur panungtung, dina jero struktur sakabéhna. Pesta-pesta usum semi jeung pesta-pesta usum gugur silih saluyukeun hiji jeung anu séjén. Ieu pasal mere kasaksian ngeunaan Palmoni, anu ngajumlahkeun kalayan endah, terus-terusan deui jeung deui. Ieu pasal sacara pageuh jeung endah nyambung jeung pekabaran poé-poé panungtung ngeunaan saratus opat puluh opat rébu.

Angka “23” ngalambangkeun panebusan, nyaéta paduan antara Kaallahan jeung kamanusaan. Ngaran Imamat ngalambangkeun kapanditaan saratus opat puluh opat rébu, sabab sakabéh nabi nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan, jeung para imam dina poé-poé panungtungan téh nya éta jalma-jalma anu ku Petrus diidentifikasikeun minangka kapanditaan anu suci. Kapanditaan Petrus anu suci nyaéta anu wijaksana, anu ngartos kana nambahanana pangaweruh anu ngahasilkeun amanat Seruan Tengah Peuting. Anu bodo, atawa anu jahat sakumaha ku Daniel diidentifikasikeun, nolak kana nambahanana pangaweruh, sarta Hosea mere nyaho ka urang yén ku sabab éta maranéhna ditolak jadi imam.

Umat Kami dibinasakeun ku lantaran kurang pangaweruh; ku sabab maneh geus nolak pangaweruh, Kami ogé bakal nolak maneh, supaya maneh ulah jadi imam pikeun Kami deui; ku sabab maneh geus mopohokeun hukum Allah maneh, Kami ogé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Sakumaha maranéhna beuki nambahan, kitu deui maranéhna dosa ka Kami; ku sabab éta kamulyaan maranéhna bakal ku Kami dirobah jadi kaéra. Hosea 4:6, 7.

Para jelema mabok Efraim, anu ku Yesaya disebut ogé “makuta kamulyaan,” kamulyaanana robah jadi “kaéra.” Hosea sacara husus ngaidentifikasi yén jalma-jalma anu nolak nambahanana pangaweruh dina poé-poé panungtungan téh nya éta garéja Advent Poé Katujuh Laodikea, sabab anjeunna nyatet, “umat-Ku.” Umat-Na bakal ditolak jadi imam, sarta éta kajadian dina generasi panungtungan jeung kaopat, sabab Anjeunna bakal mopohokeun anak-anak maranéhna, jeung anak-anak ngagambarkeun generasi panungtungan.

Pangdamel jadi hiji

Judul “Leviticus 23” ngandung harti “panebusan imam-imam saratus opat puluh opat rébu.” Kaleresan ieu bisa dicindekkeun ngan ku ngaran éta kitab dina patalina jeung nomer pasalna. Panebusan, anu dibahas ku Leviticus dua puluh tilu, hartina “at-one-ment,” sarta nunjukkeun kana ngahijina Keilahian jeung kamanusaan. Ieu ngahijina dilambangkeun ku rupa-rupa simbol dina

Pangandika Allah, salah sahijina nyaéta yén bait manusa kudu di hijikeun jeung Bait Ilahi.

Bait manusa miboga hiji rangkay tina “23” kromosom jalu jeung “23” kromosom bikang. Petrus netelakeun yén kapamrih imam tina saratus opat puluh opat rébu téh mangrupa hiji “imah rohani.” Éta kromosom ngahiji sakumaha lalaki jeung awéwé ngahiji, jeung naon anu geus di hijikeun ku Allah, ulah dipisahkeun ku manusa. Perkawinan téh hiji lambang deui tina panyatunggalan. Imamat “23” ngandung harti gabungan bait Imam Agung Sawarga jeung bait para imam anu mangrupa saratus opat puluh opat rébu.

Dua Puluh Dua Ayat

Pesta-pestana cinyusu dina Imamat dua puluh tilu diwakilan dina dua puluh dua ayat kahiji tina éta pasal, sedengkeun pesta-pestana gugur diwakilan dina dua puluh dua ayat panungtung tina éta pasal. Ayat panungtung nyaéta ayat opat puluh opat, hiji lambang tina 1844, nalika Poé Panebusan anu antitipikal mimiti dina poé kasapuluh bulan katujuh, minangka panggenapan tina Imamat dua puluh tilu. Pasal dua puluh tilu kabagi kana dua mangsa anu masing-masing diwangun ku dua puluh dua ayat; duanana mangsa dua puluh dua ayat éta sacara logis silih patalina ku sabab sarua mangrupikeun pesta-pestana, tapi ogé sacara logis dipisahkeun ku palayanan Kristus di pakarangan jeung di tempat suci, anu diwakilan ku usum cinyusu, sarta ku palayanan-Na di Rohangan Maha Suci anu diwakilan ku usum gugur.

22

Boh pesta cinyusu boh pesta usum gugur dilambangkeun ku dua puluh dua ayat, sarta ayat-ayat éta saluyu jeung kasaksian alfabét Ibrani, anu diwangun ku “22” hurup. “22” téh mangrupa perpuluhan tina “220,” anu jadi lambang gabungan antara Kaallahan jeung kamanusaan. “220” ngalambangkeun dimulaina boh 2.520 taun paburencayna Yuda, boh 2.300 taun nepi ka Poé Pangbébasan Dosa. Titik awal pikeun 2.520 nyaéta 677 SM, sedengkeun titik awal pikeun 2.300 nyaéta 457 SM; ku kituna ieu nandakeun dua ratus dua puluh taun minangka pamatri anu ngahubungkeun antara nubuat ngeunaan dipijak-pijakna pasukan Allah jeung nubuat ngeunaan dipijak-pijakna tempat suci Allah. Kadua nubuat éta béakna dina datangna Poé Pangbébasan Dosa antitipikal dina 22 Oktober 1844.

Dina éta tanggal, karya Kristus dina ngahijikeun bait manusa jeung Bait Ilahi mimiti lumangsung, sarta dina mangsa éta duanana Habakkuk 2:20 jeung Yohanes 2:20 kacumponan. Habakkuk nandakeun yén Sang Ilahi harita aya di Tempat Nu Mahasuci, sarta Yohanes nyatet yén bait Millerite, anu ku iman kudu asup kana Tempat Nu Mahasuci éta, geus ngarengsekeun mangsa opat puluh genep taun, anu nandaan ngadegkeunana bait manusa Millerite ti 1798 nepi ka 1844. Sajarah “46” taun, anu diwangun ku “23” jeung “23”, digambarkeun ku pagawéan William Miller anu mimiti nampilkeun amanat ngeunaan sajarah éta dina 1831, “220” taun sanggeus medalna Alkitab King James. Firman Ilahi anu diterbitkeun dina 1611 di hijikeun jeung hiji utusan manusa “220” taun saterusna dina 1831. Boh pesta cinyusu boh pesta gugur digambarkeun ku “22” ayat.

Dua puluh dua ayat anu masing-masing diwangun ku dua padalisan ngeunaan jejer anu sarua nuntut yén sacara nubuat dua puluh dua ayat anu kahiji kudu dipapardeun di luhureun dua puluh

dua ayat anu saterusna. Ku nyaluyukeun dua padalisan éta ku cara kieu, anjeun ngahijikeun pagawean palataran jeung tempat suci, anu diwakilan dina pésta-pésta cinyusu, jeung pagawean Kristus di Tempat Nu Maha Suci. Dina tingkat nubuat ieu, éta ngawakilan ngahijina dua bait, anu ngagambarkeun pagawean panebusan Kristus.

Nalika ayat hiji nepi ka dua puluh dua dipalaraskeun jeung ayat dua puluh tilu nepi ka opat puluh opat, kabentuk hiji garis kenabian anu dipasaksian ku dua puluh dua hurup alfabét Ibrani, sarta ku perlambang anu diwakilan ku angka “22” ogé ku perlambang anu diwakilan ku hari-hari raya, bareng jeung pangenapan hari-hari raya éta dina sajarah suci.

Awal pesta-pesta cinyusu mimiti nandakeun Sabat poe katujuh, sarta panutup pesta-pesta gugur nandakeun Sabat taun katujuh. Kristus, salaku Alfa jeung Omega, nempatkeun Sabat dina awal jeung dina ahir dua saksi tina “22” dina garis kaimaman saratus opat puluh opat rébu.

Sabat poe katujuh teh jadi cahaya husus dina awal Poé Panebusan antitipikal dina taun 1844, ari cahaya Sabat taun katujuh teh nya eta cahaya dina tungtungna. Sabat poe katujuh oge mangrupikeun panggeroan suci anu kahiji dina Imam “23,” sakumaha Sabat taun katujuh mangrupikeun panggeroan suci anu pamungkas dina eta pasal. Sabat teh mangrupa alfa jeung omega tina garis imam dina pasal “23.” Sabat nu kahiji, nya eta Sabat poe katujuh, teh alfa tina kalungguhan imam golongan saratus opat puluh opat rebu, jeung Sabat nu pamungkas, nya eta Sabat taun katujuh, teh omega tina kalungguhan imam golongan saratus opat puluh opat rebu.

“Jalma-jalma anu ngahiji dina pasamoan batin jeung Allah leumpang dina caang Panonpoé Kabeneran. Maranéhna henteu ngahina Panebusna ku ngarusak jalan hirupna di payuneun Allah. Caang sawarga nyorot ka maranéhna. Nalika maranéhna beuki ngadeukeutan kana panungtungan sajarah bumi ieu, pangaweruhna ngeunaan Kristus, jeung ngeunaan nubuat-nubuat anu patali jeung Anjeunna, beuki pisan nambahan. Maranéhna kacida taya hinggana ajénna dina paningal Allah; sabab maranéhna ngahiji jeung Putra-Na. Pikeun maranéhna, firman Allah téh miboga kaéndahan jeung kamanisan anu ngaleuwihan sagalana. Maranéhna ningali pentingna éta firman. Kaleresan dibukakeun ka maranéhna. Doktrin ngeunaan inkarnasi disinari ku pancaran anu lemes. Maranéhna ningali yén Kitab Suci téh konci anu muka sagala misteri sarta ngaréngsékeun sagala kasusah. Jalma-jalma anu geus embung narima caang sarta leumpang dina caang moal mampuh ngartos misteri kasalehan, tapi jalma-jalma anu henteu ragu-ragu ngangkat salib sarta nuturkeun Yesus, bakal ningali caang dina caang Allah.” The Southern Watchman, 4 April 1905.

Di dieu, “deukeut kana panutup sajarah dunya ieu,” dina ahir Poé Panebusan antitipikal, “doktrin inkarnasi” dipaparin ku cahaya anu “lembut,” sakumaha halna doktrin Sabat poé katujuh dina awal Poé Panebusan antitipikal.

“Isa ngangkat tutup tabut, sarta sim kuring ningali loh-loh batu anu ditulisan Sapuluh Parentah. Sim kuring kacida héranna waktu ningali parentah kaopat aya pas di tengah-tengah éta sapuluh parentah, dikurilingan ku cahaya leuleus lir kalangkang kamulyaan. Saur malaikat éta: ‘Ieu hiji-hijina tina éta sapuluh anu ngajelaskeun Allah anu jumeneng, anu nyiptakeun langit jeung bumi sarta sagala rupa anu aya di jerona. Waktu pondasi bumi diteundeun, mangka pondasi

Sabat gé diteundeun ogé.”” Testimonies, jilid 1, 75.

Sabat poe katujuh, anu mangrupikeun hiji “pondasi,” ngamimitian Imamat “23,” jeung Sabat taun katujuh ngeureunkeun kasaksian para imam sakumaha digambarkeun ku pesta-pesta usum semi jeung usum gugur. Sabat taun katujuh ngalambangkeun Bait Suci anu diwangun dina luhureun pondasi éta. Sabat taun katujuh dina bagian ahir dilambangkeun ku 2,520, sakumaha Sabat poe katujuh dilambangkeun ku 2,300. Sabat taun katujuh ngalambangkeun “doktrin inkarnasi.” Sabat poe katujuh nyaéta tanda Sang Panyipta, jeung Sabat taun katujuh nyaéta tanda kaAllahan anu ngahiji jeung kamanusaan.

Nyalaraskeun Garis-garis

Nalika urang ngajajarkeun pesta-pesta cinyusu jeung pesta-pesta gugur dina Imamat dua puluh tilu, pesta Paska disusul dina poé saterusna ku pesta Roti Teu Ngamér salila tujuh poé, sarta pesta Buah Mimiti nuturkeun poé sanggeus pesta Roti Teu Ngamér anu tujuh poé éta dimimitian. Tilu pananda dina tilu poé.

Mangsa tujuh poé anu nyusun pesta roti teu diragi dimimitian ku hiji pasamoan suci sarta ditungtungan ku hal anu sarua. Poé sanggeus pesta roti teu diragi dimimitian, datang pesta buah sulung, sarta éta ngawengku kurban buah sulung sa’ir dina usum semi. Pentakosta, anu disebut ogé pesta minggu-minggu, lumangsung lima puluh poé sanggeus pesta buah sulung, anu nandaan mimiti hiji mangsa tujuh minggu anu réngsé dina poé kaopat puluh salapan, anu tuluy disusul ku Pentakosta, hartina lima puluh.

Paska dimimitian dina waktu sonten dina tanggal opat welas. Paska lain pasamoan suci.

Saterusna, dina kalima belas, datang pésta roti teu diragi salila tujuh poé. Poé kahiji jeung poé panungtung tina pésta tujuh poé éta mangrupa pakumpulan suci.

Dina poé saterusna, nyaéta poé ka genep welas, datang poé buah kahiji. Satuluyna dimimitian tujuh minggu anu ditandaan ku pésta Pentakosta, sarta Pentakosta téh salah sahiji tina tujuh pasamoan suci anu dilambangkeun dina pésta-pésta usum semi jeung usum gugur. Buah kahiji lain pasamoan suci.

Saterusna, dina poe kahiji bulan katujuh, dina pesta tarompet, aya hiji convocation suci.

Poé Pangbébasan dina poé kasapuluh bulan katujuh téh hiji pakumpulan suci, tapi lain hiji pésta.

Dinten kahiji tina pesta Kemah Suci teh hiji pasamoan suci. Sanggeus pesta tujuh poe aya poe kadalapan tina Kemah Suci, sanajan poe kadalapan dianggap aya di luar mangsa-mangsa anu dilambangkeun ku eta pesta-pesta. Poe kadalapan eta teh hiji pasamoan suci.

Ieu sarua jeung tujuh pasamoan suci lamun kaasup Sabat poe katujuh anu ngawanohkeun poe-pelean. Aya tujuh pasamoan suci jeung tujuh poe raya, sanajan susunanana saluyu ku cara anu béda tibatan pasamoan-pasamoan suci. Tanda jalan anu kahiji jeung anu panungtung téh Sabat, kahiji pikeun poe, tuluy pikeun taun. Di jero poe-poe raya anu dicirian antara Sabat alfa jeung omega aya tujuh poe raya jeung lima pasamoan suci. Lamun anjeun ngalebetkeun Sabat poe

katujuh alfa jeung Sabat taun katujuh omega, anjeun boga tujuh pasamoan suci jeung tujuh poe raya. Kacangking yén poe kadalapan tina Kemah Daun lain bagian tina poe-poe raya, sarta nyiptakeun tatarucingan yén anu kadalapan téh kaasup kana anu tujuh. Pokok anu keur ku kuring dicirian di dieu nyaéta yén Yesus, salaku Palmoni, geus ngatur rupa-rupa variasi angka dina pasal “23” ku cara anu matak ngareuwaskeun pisan.

Cinyusu

Pesta-pestana usum semi ngandung hiji mangsa pésta roti teu diragian salila tujuh poé, anu ngamuat hiji gempungan suci alpa dina awalna jeung hiji gempungan suci oméga dina tungtungna. Péntakosta téh gempungan suci anu katilu dina pésta-pésta usum semi. Péntakosta datang sanggeus hiji mangsa tujuh minggu, anu dipungkas ku hiji pésta dina poé ka lima puluh. Pésta-pésta usum semi ditandaan ku opat poé pésta jeung tilu mangsa. Paska, roti teu diragian, buah sulung, jeung Péntakosta nyaéta opat poé pésta éta, ari tilu mangsa téh nyaéta tujuh poé roti teu diragian, opat puluh salapan poé anu miheulaan jeung ngawengku poé ka lima puluh Péntakosta, sarta tilu poé anu kahiji anu mangrupikeun hiji mangsa anu diwangun ku tilu léngkah.

Pangbakti buah sulung dina mangsa Paska saajajar jeung pangbakti buah sulung dina poé Pentakosta; pangbakti-pangbakti buah sulung gandum sa’ir dina mangsa tilu poé Paska, jeung pangbakti buah sulung gandum dina Pentakosta dina panungtungan usum Pentakosta nu opat puluh salapan, garis miring— lima puluh poé.

Ragrag

Pesta-pestana dina usum gugur dimimitian ku hiji poé pésta anu husus, anu ngawitan hiji mangsa sapuluh poé anu ngarah kana pangadilan. Lima poé sanggeus pangadilan, aya hiji pésta salila tujuh poé, anu poé kahiji jeung poé panungtung tina tujuh poé éta ditetepkeun minangka pakumpulan suci. Ti poé kalima belas nepi ka poé ka dua puluh dua, pésta Tarub dirayakeun, tuluy dina poé ka dua puluh tilu ditandaan Sabat tanah.

Nalika urang nyokot pésta-pésta ragrag sarta nempatkeunana luhureun pésta-pésta cinyusu, urang miboga dua garis anu duanana diwakilan ku dua puluh dua ayat; ku kituna, éta duanana diwakilan ku dua puluh dua aksara alfabét Ibrani. Lamun ieu dipigawé, waymark kahiji nyaéta panggero suci tina Sabat poé katujuh, sarta waymark panungtung nyaéta panggero suci tina Sabat taun katujuh.

Kitu deui, dina poe kalima welas bulan katujuh, sanggeus maraneh ngumpulkeun hasil tanah, maraneh kudu ngayakeun hiji pesta ka PANGERAN salila tujuh poe: dina poe kahiji kudu aya Sabat, sarta dina poe ka dalapan kudu aya Sabat. Leviticus 23:39.

Pentekosta teh hujan mimiti, sarta Kemah Suci teh hujan ahir. Curahan Roh Suci dina Pentekosta dilambangkeun ku hiji poe, sedengkeun curahan anu dilambangkeun ku Kemah Suci teh mangrupa hiji mangsa anu ngahontal kasimpulanana, tuluy dituturkeun ku hiji Sabat, nya eta poe ka dalapan, tina tujuh poe. Sabat anu nuturkeun manifestasi pamungkas tina curahan Roh Suci ngagambarkeun Sabat bumi anu keur reureuh salila sarébu taun.

“Dina mangsa kasusah kami sadayana ngalungsur ti kota-kota jeung désa-désa, tapi diudag ku jalma-jalma durhaka, anu asup ka imah-imah para suci bari mawa pedang. Maranéhna ngacungkeun pedang pikeun maéhan kami, tapi éta pedang pegat, tuluy murag teu daya nanaon siga jarami. Tuluy urang sadayana sasambat beurang peuting ménta luput, sarta éta sasambat naék ka payuneun Allah. Panonpoé medal, jeung bulan cicing teu ngaléngkah.

Walungan-walungan eureun ngalir. Mega hideung anu beurat datang sarta silih tubruk. Tapi aya hiji tempat anu bening pinuh ku kamulyaan anu ajeg, ti dinya sumping sora Allah lir cai nu ngaguruh, anu ngageterkeun langit jeung bumi. Langit muka jeung nutup sarta pinuh ku gempungan. Gunung-gunung ngageter siga eurih ditiup ku angin, sarta ngalungkeun batu-batu anu ruksak ka unggal penjuru. Laut ngagolak siga pariuk, sarta ngalungkeun batu-batu ka darat. Jeung nalika Allah ngandika ngeunaan poé jeung jam datangna Isa Almasih sarta masrahkeun perjangjian langgeng ka umat-Na, Anjeunna ngucapkeun hiji kalimah, tuluy eureun sakeudeung, ari kecap-kecap éta ngaguligir ngaliwatan bumi. Israil Allah nangtung bari panonna nanceb ka luhur, ngaregepkeun kecap-kecap anu medal tina sungut Yéhuwa, sarta ngaguligir ngaliwatan bumi lir guludug anu pangngaguruhna. Éta kacida ngagegerkeunana tur suci. Jeung dina ahir unggal kalimah para suci sasauran, ‘Kamulyaan! Haleluya!’ Beungeut maranéhna kasorotan ku kamulyaan Allah; sarta maranéhna ngagenclang ku éta kamulyaan, sakumaha raray Musa nalika anjeunna turun ti Sinai. Jalma-jalma durhaka teu sanggup neuteup ka maranéhna ku sabab éta kamulyaan. Jeung nalika berkah anu moal aya tungtungna diproklamasikeun ka jalma-jalma anu geus ngahormat ka Allah ku ngajaga Sabat-Na tetep suci, aya sora tingtrim anu agung tina kameunangan ngalawan sato galak jeung ngalawan gambarna.”

“Teras mimiti mangsa yubileum, nalika tanah kudu ngaso.” Early Writings, 34.

Yobel téh nyaéta taun ka lima puluh, sanggeus tujuh daur anu masing-masing tujuh taun, anu sajarah jeung 49 poé anu ngantarkeun ka poé ka lima puluh, nyaéta Pentakosta. Lamun runtuyan poé-pocé raya usum gugur dihiijikeun jeung poé-pocé raya usum semi, aya 49 poé anu ngantarkeun ka Pentakosta, anu nandaan mimiti jangka waktu tujuh poé tina Hari Raya Pondok Daun. Pentakosta jeung Pondok Daun sajarah, sarta babarengan éta ngaidentifikasi mangsa hujan ahir anu dimimitian dina hukum Minggu anu geura datang sarta diteruskeun nepi ka panto kasempetan rahmat ditutup, Gusti mulang, tuluy bumi ngaso, sakumaha dilambangkeun ku Sabat taun ka tujuh, nyaéta poé ka dalapan tina tujuh poé dina Hari Raya Pondok Daun.

Nalika urang ngahijikeun duanana runtuyan anu masing-masing diwangun ku dua puluh dua ayat, urang ngalakukeunana ku sababaraha alesan. Duanana runtuyan éta masing-masing dua puluh dua ayat, sarta dua puluh dua téh mangrupa perpuluhan tina 220, lambang ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan.

Kadua larik éta ngalambangkeun alfabét Ibrani anu diwangun ku dua puluh dua aksara.

Kadua garis éta ngawakilan pésta-pésta.

Kadua garis téh ngawakilan dua usum panén dina sataun.

Kadua garis éta ngagambarkeun padamelan Kristus di pakarangan, tempat suci, jeung Tempat Nu Mahasuci. Imamat nuduhkeun para imam, sarta Isa teh Imam Agung Sawarga. Ku sabab éta, urang boga dasar anu sah pikeun nerapkeun metodologi garis kana garis kana opat puluh opat ayat dina Imamat dua puluh tilu.

Péntakosta téh hujan awal pikeun Kakristenan, jeung Tabernakel téh hujan ahir pikeun Kakristenan. Ku sabab kitu, urang nyaluyukeun “poé Péntakosta” dina usum semi jeung tujuh poé Tabernakel dina usum gugur. Nalika Sister White nyatakeun, “Dina mangsa kasusah urang sadaya ngungsi ti kota-kota jeung désa-désa,” anjeunna nuju nandaan waktu nalika umat Allah hirup di padang gurun alatan panganiayaan. Hirup di saung-saung salila usum Tabernakel ngalambangkeun sajarah anu ngarah langsung kana istirahat yubileum Sabat pikeun bumi.

Poé Péntakosta nandaan mimiti tujuh poé Pésta Tarub. Tuluy, yobel dilambangkeun ku poé ka dalapan, nyaéta tina tujuh poé Pésta Tarub. Lima poé saméméh pésta Tarub nyaéta Poé Panebusan. Ku kituna, lima poé saméméh Péntakosta anu nandaan mimiti Pésta Tarub—pangadilan ditandaan. Sapuluh poé saméméh pangadilan dina Poé Panebusan nyaéta pésta Tarompét. Nalika éta garis-garis di hijikeun, lima poé saméméh hukum Minggu, anu dilambangkeun ku Péntakosta, pangadilan ditandaan. Sapuluh poé saméméh éta, pésta Tarompét ditandaan.

Baptisan Kristus ngalambangkeun pupusna-Na, pangkuburan-Na, jeung kabangkitan-Na. Tilu léngkah éta dilambangkeun ku pupusna-Na dina Paska, ku pangkuburan-Na jeung pangreureuhan-Na dina poé Sabat, sarta ku kabangkitan-Na dina poé Minggu. Tilu poé pupusna-Na, pangkuburan-Na, jeung kabangkitan-Na téh mangrupa hiji waymark anu diwangun ku tilu léngkah. Ku kituna urang ngamimitian gabungan dua garis pesta-pesta musim semi jeung musim gugur dina kabangkitan. Kabangkitan dina poé katilu ngamimitian hiji mangsa opat puluh salapan poé anu ngarah ka Pentekosta, anu nyaéta hukum Minggu. Mangsa opat puluh salapan poé éta didahului ku pesta roti teu ngembang, anu dimimitian sapoé saméméhna sarta neras lima poé sanggeus poé buah-buahan sulung.

Ti kabangkitan buah sulung nepi ka hukum Minggu aya opat puluh salapan poé, sedengkeun hukum Minggu téh poé ka-limapuluhna. Lima poé saméméh hukum Minggu, pangadilan digambarkeun, jeung sapuluh poé saméméh pangadilan éta, panggeuing tina tarompét ditandaan. Kabangkitan téh waymark anu kahiji, tuluy lima poé sanggeusna mangsa roti teu diragian réngsé. Tilu puluh poé sanggeus mangsa roti teu diragian béak, panggeuing tina tarompét lumangsung. Sapuluh poé ti harita, pangadilan Poé Panebusan ditandaan, sarta lima poé ti harita hukum Minggu tina Pentecost datang.

Ieu ngécéskeun tujuh waymark dina panerapan line upon line ngeunaan pésta-pésta cinyusu jeung gugur; mimiti roti anu teu diragian, kabangkitan, ahir roti anu teu diragian, panggeuing tarompét, pangadilan, Pentakosta, jeung hujan ahir. Éta tujuh waymark ditempatkeun di jero hiji Sabat poe katujuh alfa jeung hiji Sabat taun katujuh omega. Tujuh waymark anu dikandung di antara dua Sabat éta ngasingkeun jeung nangtukeun hiji mangsa lima poe, dituturkeun ku hiji mangsa tilu puluh poe, hiji mangsa sapuluh poe, hiji mangsa lima poe, jeung hiji mangsa tujuh poe.

Nalika urang saterusna nyaluyukeunana jeung kabangkitan Kristus, urang manggihan hiji mangsa opat puluh poé nalika Anjeunna ngajar murid-murid “raray ka raray,” sarta sanggeus éta munggah ka sawarga. Tuluy salila sapuluh poé murid-murid aya di kamar luhur. Sapuluh poé éta réngsé dina Poé Péntakosta, nyaéta hukum Minggu. Ieu nambahan hiji mangsa opat puluh poé jeung mangsa sapuluh poé kana garis para imam anu dilambangkeun ku Imamat “23.”

Ti poé kabangkitan aya lima poé nepi ka ahir Roti Teu Diragian, tuluy tilu puluh poé nepi ka panggeuing tarompet, tuluy lima poé nepi ka kanaékan Kristus, tuluy lima poé nepi ka pangadilan, tuluy lima poé nepi ka tujuh poé Pentekosta tina hujan ahir.

Mimiti tina tujuh poe roti teu diragian, poé saterusna dituturkeun ku kabangkitan tina buahan pangheulana. Eta kabangkitan kajadian dina jero tujuh poe roti teu diragian, sarta lima poe sanggeus kabangkitan éta mangsa roti teu diragian réngsé.

Tilupuluh poé sanggeus ahir roti teu diragi, tarompét nandaan hiji pangéling-ngéling.

Lima poé sanggeus pangéling-éling tarompét, Kristus naék ka sawarga sanggeus ngajar salila opat puluh poé. Kanaékanna nandaan mimiti sapuluh poé di rohangan luhur.

Tuluy lima poé sanggeus kanaékan-Na, pangadilan ditandaan.

Lima poé ti harita, hukum Minggu dina Pentakosta muka mangsa tujuh poé hujan panungtung.

Sarébu opat puluh opat rébu téh nyaéta maranéhna anu nuturkeun Anak Domba ka mana waé Mantenna angkat. Élia jeung Musa dipaéhan dina 18 Juli 2020. Maranéhna dipaéhan di tempat anu sarua tempat Gusti urang ogé disalibkeun. Kabangkitan Kristus ngalambangkeun kabangkitan tanggal 31 Désémber 2023. Saméméh éta tanggal, dina Juli 2023, aya hiji sora di padang gurun mimiti ngagelarkeun hiji amanat anu dilambangkeun ku roti teu ngagunakeun ragi. Ragi ngalambangkeun kasalahan, kamunafikan, jeung dosa, sarta amanat ti padang gurun téh teu ngagunakeun ragi. Ti 31 Désémber 2023 nepi ka hukum Minggu, Imamat “23” geus ngararancang hiji kerangka panebusan pikeun sarébu opat puluh opat rébu. Éta kerangka saluyu jeung impian Miller, jandéla-jandéla langit dina Maleakhi tilu jeung Wahyu salapan welas. Éta ogé saluyu jeung jam katilu jeung jam kasalapan dina minggu suci ti 27 nepi ka 34 M.

Urang baris neraskeun ieu perkara dina artikel salajengna.

“Ku pangaweruh, kamar-kamar téh bakal dieusi ku sagala banda anu mulya tur merenah.”

Pikeun pikiran jeung jiwa, kitu deui pikeun badan, hukum Allah netepkeun yén kakuatan dipiboga ku usaha. Nu ngamekarkeun téh latihan. Sajalan jeung hukum ieu, Allah geus nyayagikeun dina pangandika-Na sarana pikeun kamekaran pikiran jeung rohani.

Kitab Suci ngandung sagala prinsip anu diperlukeun ku manusa pikeun kaharti sangkan layak boh pikeun kahirupan ayeuna boh pikeun kahirupan nu bakal datang. Jeung prinsip-prinsip ieu bisa kaharti ku sakumna jalma. Teu aya saurang ogé anu miboga sumanget pikeun ngahargaan pangajaranana, anu maca sanajan ngan hiji petikan tina Kitab Suci, tanpa meunang tina éta hiji pikiran anu mangpaat. Tapi pangajaran Kitab Suci anu pangajénna henteu bisa kahontal ku

panalungtikan anu sakapeung-sakapeung atawa anu pegat-pegat. Sistem bebeneran anu agung di jerona henteu disajikeun ku cara anu bisa kahartikeun ku nu maca anu gagabah atawa lalawora. Loba tina harta karunna nyamuni jauh handapeun beungeutna, sarta ngan bisa dihontal ku panalungtikan anu taliti jeung usaha anu terus-terusan. Kabeneran-kabeneran anu ngabentuk éta kasagemblengan anu agung kudu ditéangan sarta dikumpulkeun, ‘di dieu saeutik, di ditu saeutik.’ Yesaya 28:10.

“Lamun ku kituna ditalungtik tuntas sarta di hijikeun, éta bakal kapanggih sajalan pisan tur pas sampurna silih cocog. Unggal Injil mangrupa panglengkep pikeun nu séjén, unggal nubuat mangrupa panarangan kana nu séjén, unggal bebeneran mangrupa pangembangan tina bebeneran séjén. Tipe-tipe dina tatanan Yahudi dijadikeun écés ku Injil. Unggal asas dina firman Allah miboga tempatna, unggal kanyataan miboga patalina. Jeung sakabéh wangunan éta, dina rarancang jeung palaksanaanana, méré kasaksian ngeunaan Pangarangna. Wangunan anu saperti kitu moal bisa kagagas atawa diwujudkeun ku pikiran naon waé iwal ti ku pikiran Anu Teu Aya Watesna.

Dina nalungtik rupa-rupa bagianna sarta ngulik patalina silih antara éta bagian-bagian, daya-daya pangluhurna tina akal manusa dipaké dina kagiatan anu kacida sengitna. Teu aya saurang ogé anu bisa ngalibetkeun diri dina ulikan saperti kitu tanpa mekarkeun kakuatan pikiran.

“Jeung lain ukur dina ngusahakeun neuleuman bebeneran sarta ngahijikeunana bae ajén pikiran tina nalungtik Alkitab téh aya. Eta ogé aya dina tarékah anu diperlukeun pikeun ngartos jejer-jejer anu dipidangkeun. Pikiran anu ngan ukur kahudang ku perkara-perkara sapopoé wungkul, bakal jadi kerdil jeung lemah. Lamun teu kungsi dibebenah pikeun ngartos bebeneran-bebeneran anu agung jeung jembar pangaruhna, lila-lila éta bakal leungiteun kakuatan pikeun tumuwuh. Salaku pangreksa tina kamunduran ieu, jeung minangka pamiangan kana kamekaran, taya deui anu bisa nyaruaan nalungtik pangandika Allah. Salaku sarana palatihan intelektual, Alkitab leuwih mujarab batan buku naon baé séjénna, atawa batan sakabéh buku séjén upama di hijikeun. Kagunganana jejer-jejer anu agung, kesederhanaan anu mulya tina ucapan-ucapanna, kaéndahan gambaran-gambaranana, ngagancangkeun jeung ngangkat pikiran saperti euweuh deui anu sanggup ngalakukeunana. Teu aya ulikan séjén anu bisa maparin kakuatan pikiran anu sakitu gedéna sakumaha tarékah pikeun ngartos bebeneran-bebeneran anu mahaagung tina wahyu. Pikiran anu ku cara kitu dibawa nepi ka patepung jeung pikiran-pikiran ti Anu Teu Wates, moal teu ngalegaan jeung nguat.”

“Jeung anu leuwih agung deui nya éta kakawasaan Alkitab dina ngamekarkeun sipat rohani. Manusa, anu diciptakeun pikeun hirup dina pasamoan jeung Allah, ngan dina pasamoan anu kitu baé manéhna bisa manggihan kahirupan jeung kamekaran anu sajatina. Diciptakeun supaya manggihan kabungahan anu pangluhurna dina Allah, manéhna moal bisa manggihan dina naon waé deui éta anu sanggup nenangkeun kahayang jero haté, anu sanggup nyugemakeun lapar jeung halabhab jiwa. Sing saha anu kalayan sumanget anu ikhlas jeung daék diajar nalungtik firman Allah, bari néangan supaya ngartos kana bebeneran-bebeneranna, bakal di hijikeun kana pangarangna; jeung, iwal ku pilihan dirina sorangan, moal aya watesna kana kamungkinan-kamungkinan kamekaranana.

Dina rupa-rupa gaya jeung jejerna anu lega, Alkitab miboga hiji hal anu matak narik pikeun unggal pikiran jeung ngagerakkeun unggal hate. Dina kaca-kacana kapanggih sajarah anu pangkolotna; riwayat hirup anu pangsatiana kana kahirupan; asas-asas pamaréntahan pikeun ngadalikeun nagara, pikeun ngatur rumah tangga—asas-asas anu can kungsi tiasa disaruuan ku hikmat manusa. Eta ngandung filsafat anu pangjero-na, puisi anu pangmanisna jeung pangluhungna, anu pangpinuh ku gairah jeung pangmatak nalangsana. Tulisan-tulisan Alkitab, sanajan dititénan ku cara kitu baé, nilaina teu kaukur leuwih luhur batan hasil karya pangarang manusa mana waé; tapi anu lega pisan wengkuanana, anu taya wates leuwih gedé nilaina, nya éta lamun eta ditingali dina patalina jeung hiji pamikiran puseur anu agung. Lamun ditempo dina caangna ieu pamikiran, unggal jejer miboga harti anyar. Dina bebeneran-bebeneran anu diungkabkeun ku cara pangbasajana, kakandung asas-asas anu luhurna ngahontal sawarga sarta ngawengku kalanggengan.

“Téma inti tina Alkitab, téma anu jadi puseur ngumpulna sakabéh téma séjén dina sakabéh éta kitab, nyaéta rencana panebusan, nyaéta mulangkeun deui citra Allah dina jiwa manusa. Ti saprak isyarat kahiji ngeunaan pangharepan dina putusan anu diucapkeun di Éden nepi ka jangji pamungkas anu mulya dina Wahyu, ‘Maranéhna bakal ningali beungeut-Na; sarta ngaran-Na bakal aya dina tarang maranéhna’ (Wahyu 22:4), eusi utama unggal kitab jeung unggal petikan dina Alkitab nyaéta ngembarkeun ieu téma anu ajaib,—ngangkatna manusa,—kakawasaan Allah, ‘anu maparin ka urang kameunangan ku Gusti urang Yesus Kristus.’ 1 Korinta 15:57.”

“Jalma anu nyangkem ieu pamikiran, di hareupeunna aya hiji widang anu taya watesna pikeun ditalungtik. Anjeunna nyepeng konci anu bakal muka pikeun dirina sakumna gudang harta firman Allah.

Élmu panebusan téh élmu tina sagala élmu; élmu anu jadi pangajaran para malaikat jeung sakabéh mahluk nu boga akal ti alam-alam anu henteu ragrag; élmu anu narik perhatian Gusti jeung Jurusalamet urang; élmu anu asup kana maksud anu geus dipiara dina pikiran Anu Teu Wates—“disimpen dina tiiseun salila jaman-jaman anu langgeng” (Rum 16:25, R.V.); élmu anu bakal jadi pangajaran umat tebusan Allah sapanjang mangsa anu teu aya tungtungna. Ieu téh pangajaran anu pangluhurna anu mungkin ditalungtik ku manusa. Saperti teu aya pangajaran séjénna, ieu bakal ngagancangkeun pikiran jeung ngangkat jiwa.

“Kaunggulan pangaweruh téh nya éta, hikmah méré kahirupan ka maranéh anu ngabogaan éta.’ ‘Kecap-kecap anu ku Kami diucapkeun ka aranjeun,’ saur Yesus, ‘éta téh roh, sarta éta téh hirup.’ ‘Jeung ieu téh hirup langgeng, nya éta supaya maranéhna wanoh ka Anjeun, hiji-hijina Allah anu sajati, jeung ka Anjeunna anu ku Anjeun diutus.’ Pandita 7:12; Yohanes 6:63; 17:3, R.V.”

“Énergi ciptaan anu ngagero jagat-jagat nepi ka aya aya dina firman Allah. Ieu firman maparin kakawasaan; éta ngalahirkeun hirup. Unggal parentah téh mangrupa jangji; lamun ditarima ku kahayang, ditarima kana jiwa, éta mawa sasarengan jeung dirina hirupna Anu Teu Aya Watesna. Éta ngarobah tabiat sarta nyiptakeun deui jiwa dina gambar Allah.

Kahirupan anu dipasihkeun ku cara kitu ogé dipiara ku cara anu sarua. “Ku unggal pangandika anu medal tina sungut Allah” (Mateus 4:4) manusa bakal hirup.

“Pikiran, jiwa, diwangun ku naon anu jadi pangwaranana; sarta aya dina kakawasaan urang pikeun nangtukeun ku naon eta bakal dipaparin dahareun. Aya dina kakawasaan unggal jalma pikeun milih jejer-jejer anu bakal ngeusian pikiran jeung ngawangun watak. Ngeunaan unggal manusa anu meunang kaistiméwaan boga aksés kana Kitab Suci, Allah ngandika, ‘Kami geus nulis ka manehna hal-hal anu agung tina hukum Kami.’ ‘Saur ka Kami, sarta Kami bakal ngawaler ka maneh, jeung mintonkeun ka maneh hal-hal anu agung jeung anu kuat, anu can dipikanyaho ku maneh.’ Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.”

“Kalawan firman Allah aya dina pananganana, unggal manusa, di mana baé bagéa hirupna ditangtukeun, tiasa miboga pangauban sakumaha anu dipilih ku anjeunna. Dina kaca-kacana anjeunna tiasa silih wangkong jeung jalma-jalma anu pangmulya tur pangsaéna tina umat manusa, sarta tiasa ngadangu sora Anu Langgeng nalika Anjeunna nyarita ka manusa. Nalika anjeunna nalungtik jeung semedi kana jejer-jejer anu ku dinya ‘para malaikat ngarasa hayang nenjo’ (1 Petrus 1:12), anjeunna tiasa miboga pangauban maranéhna. Anjeunna tiasa nuturkeun tapak-léngkah Sang Guru sawarga, sarta ngadangu pangandika-Na sakumaha nalika Anjeunna ngajar di gunung, di tanah datar, jeung di sisi laut. Anjeunna tiasa hirup di ieu dunya dina hawa sawarga, maparin ka anu sedih jeung kagoda di bumi ieu pikiran-pikiran pangharepan jeung karinduan kana kasucian; dirina sorangan jadi beuki deukeut, malah terus beuki deukeut, kana pangauban jeung Anu Teu Katingali; sapertos anjeunna baheula anu leumpang babarengan jeung Allah, ngadeukeutan beuki deukeut kana bangbarung dunya langgeng, nepi ka panto-pantona muka, sarta anjeunna bakal asup ka dinya. Anjeunna moal ngaraos dirina salaku jalma asing. Sora-sora anu bakal ngabagéakeun anjeunna nyaéta sora-sora jalma-jalma suci anu, sanajan teu katingali, di bumi ieu jadi batur pangauban anjeunna—sora-sora anu di dieu geus diajarkeun ku anjeunna pikeun dibédakeun jeung dipikanyaah. Anjeunna anu ku jalan firman Allah geus hirup dina pangauban jeung sawarga, bakal manggihan dirina aya di imah sorangan dina pangauban sawarga.” Education, 123–127.